

КОЛОНКА ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

*Микола Сенченко,
директор Книжкової палати України,
професор*

Канонічна Церква, глобалізм та "еліта"

"Глобалізм" сьогодні є наймоднішим словом неолібералів і нових господарів світу. Проте якщо вдуматися в об'єктивний зміст поняття, то вразить його банальність. Справді, ще на початку XIX століття дослідники писали про єдиний світовий простір.

У галузі політики глобалізація означає нав'язування народам світу не властивих їхнім історичним традиціям моделей політичного устрою, насаджувannya та підтримку маріонеточних, антинародних режимів, спрямованих не на захист інтересів своїх країн, а на реалізацію планів західного співтовариства та міжнародного капіталу. Причому, намагаючись запровадити новий світовий лад, Захід привласнив право карати та милувати народи на свій розсуд. Це бачимо на прикладах Югославії, Іраку, Лівії та ін.

У галузі економіки глобалізація має на меті нав'язати єдину модель економічного розвитку, підпорядковану винятково інтересам транснаціональних корпорацій, тоді як національні потреби країн повністю ігноруються.

У галузі культури глобалізація передбачає відмову від національно-культурної автентичності, насильницьке нав'язування способу життя та "духовних" цінностей Заходу. Знищення самобутності, культури й традицій нації призведе до її виродження та втрати майбутнього. Нав'язані нам західні "загальнолюдські цінності" сьогодні дихають на нас наркотичним перегаром значної кількості зачумленої молоді, яка вже й чути не хоче про патріотизм, справедливість, віру й совість.

Залишилися ще одна — найважливіша — сфера внутрішнього, морального світу людини — духовність, яку й намагаються знищити глобалісти через реформування Православ'я та заміни його сурогатом "єдиної релігії". Перші спроби об'єднати всі релігії світу в одних руках і керувати ними сягають у глибину століть. Рушійними силами у цій ганебній справі були різноманітні таємні організації та масонські ложі.

У 1893 р. Всесвітній парламент релігій вперше поставив питання про створення Організації Об'єднаних Релігій. Такий собі коктейль, приготовлений з усіх релігій світу, містичних учень і сектантських теорій, в якому не буде навіть згадки про Бога, планується запропонувати народам світу під назвою "єдина релігія". Проте на шляху цієї цинічної афери стало Православ'я. Саме тому воно таке ненависне будівникам нового світового ладу, і саме тому Захід всіма силами насаджує й підтримує різноманітні релігійні секти, групи та розколи у православних країнах. Один із керівників світової закуліси, секретар Тристоронньої комісії З. Бжезинський відкрито заявив, що після краху комунізму головним ворогом Америки стало Руське Православ'я. Після багатовікової боротьби знищити цю релігію не вдалося, тому її вирішили непомітно реформувати.

А що додала до глобалізації сучасна епоха? Лише кілька параметрів: небувало зросла швидкість спілкування та розширився її діапазон, охопивши інформаційну сферу. Як би не вражала нашу уяву інформаційна революція, до суті поняття, що визначає світову цивілізацію обміну, вона мало що додає.

Зовсім інший результат отримаємо, якщо зробимо спробу оцінювати новачі езотеричного глобалізму з суб'єктивного боку, що стосується культурного, морального й політичного підґрунтя православної цивілізації.

Утаємничений бік езотеричного глобалізму полягає в позиції послідовного відсторонення від усіх місцевих інтересів, норм і традицій. Це найновіша форма нігілізму всього національного, причому ініціатором його є сучасна гендлярсько-лихварська еліта. "Сьогодні бути елітою, — зазначає О. Панарін, — і реалізувати себе як еліту означає поставити себе в незалежне від національних інтересів і національних сподівань становище... Тепер, в епоху глобалізму, бути елітою означає, власне, членство в якомусь

таємному інтернаціоналі, жодним чином не пов'язаному з місцевими національними інтересами" [1, с. 6].

Ми не випадково називаємо чинну владу "колоніальною адміністрацією", оскільки епоха глобалізму поставила нашу псевдо- і ксеноеліту в проміжне становище: між власним народом і міжнародними центрами влади. Як стверджує О. Панарін, "до того ж вектор змін чітко визначено: з наростанням тенденцій глобалізації національні економічні й політичні "еліти" шоразу менше прислуховуються до голосу своїх виборців і дедалі більше пов'язують себе ухваленнями за спинами народів рішеннями нового інтернаціоналу. Здається, і мораль, і звичайна логіка потребують, аби виборцю це пояснили, прямо заявивши, що в його послугах більше немає потреби. Замість цього до нього, як і раніше, підлещуються, називаючи його політичним сувереном, джерелом демократичної легітимності влади" [1, с. 7].

Як переконує досвід, таке ставлення влада демонструє лише напередодні виборів, а згодом діють ринкові відносини: хто більше заплатить, той і переможе, а народ як "політичний суверен" до результатів немає жодного стосунку. Отже, формується подвійна мораль і подвійна мова. Шляхетна відкритість епохи Просвітництва знівельована новими жерцями глобалізму, які вибудовують власну езотеричну науку, ретельно приховуючи її від непосвячених.

Сучасна епоха глобалізму породжує великих комбінаторів і маніпуляторів. Маніпулювати легше зомбованими неуками, тому й згортаються програми масової освіти через їх нібито ринкову "нерентабельність".

Отже, в політичному плані епоха глобалізму робить спробу поховати демократію в її прямому значенні політичного суверенітету народу, який вибирає і забезпечує контроль своєї влади, підмінюючи її владою міжнародних правителів.

Не менш драматичною є й економічна логіка глобалізму. Її суть полягає в ліквідації виробничої економіки та стрімкому піднесенні лихварства. Як і в епоху Середньовіччя, нині відбувається відокремлення фінансового капіталу від виробничої економіки. Спекулятивно-лихварський прибуток витісняє прибуток від підприємницької діяльності та знаменує панування банків над підприємствами, а міжнародних фінансових спекулянтів — над націями, які втрачають економічний суверенітет.

Сучасні "ліберали" глобалізму захищають не підприємців, а фінансових спекулянтів і підривають позиції справжніх виробників, які створюють національне багатство. І як слушно стверджує О. Панарін, "вони захищають привілеї міжнародних економічних хижаків, що спираються на глобальні центри політичної та економічної влади і плекають мрію про цілковите світове панування, яке сьогодні має назву однополярного світу".

Що ж пропонують сучасні адепти глобалізму в ідеологічному аспекті? Вони продовжують вести мову про класичні цінності модерну — демократію, рівність, прогрес, але езотеричний складник глобалізму, призначений тільки для своїх, давно вже визначає інший

вимір: нову глобальну сегрегацію народів, поділ їх на обраних та ізгоїв, на всесильний центр і безправну периферію. Езотеричні глобалісти сповнені рішучості побудувати рай на Землі для "золотого мільярда" за спинами обдуреної й знедоленої більшості народів "третього світу". Користуючись екологічною аргументацією, що ресурсів планети вистачить не на всіх, якщо відстала більшість планети обере стандарт життя "золотого мільярда", сучасні глобалісти дедалі категоричніше заперечують єдину перспективу для людства.

Все це чітко демонструє глобальну езотерику расизму й хижацьку сутність західних глобалістів та їхньої компраторської агентури на місцях, які піклуються лише про одне: щоб ресурси всього світу якнайскоріше стали "глобальними", тобто доступними для обранців "золотого мільярда".

"Отже, ми дійшли до розуміння справжньої суті сучасного глобалізму, — стверджує О. Панарін. — Його носії на Заході — по суті, ті самі етнічні провінціали, які не бажають загальнолюдського майбутнього; їхній глобалізм не йде далі присвоєння глобальних (планетарних) ресурсів жадібною меншістю "обраних", які вважають решту людства недостойною цього багатства".

Сьогодні політики й представники влади ведуть мову про громадянське суспільство, яке потрібно формувати. Проте ці балакуни роблять все для того, аби громадянське суспільство зникло взагалі. Параліч системи соціальної підтримки та страхування необхідний ринковим реформаторам для того, щоб усі чинники виробництва, зокрема й працю, зробити винятково ринковими — жодної альтернативи найму під тиском голоду не має бути. Проте голодні, позбавлені цивілізованих стандартів існування маси, як виявляється, потрібні реформаторам і з суто політичних причин — щоб отримати морально зломлений соціум, не здатний до солідарності й захисту. Однак і в менш екстремальних умовах сучасного суспільства споживання воно розпадається вже через іншу причину — соціальну деградацію "закінчених індивідуалістів", які бажають не стільки емансипації своєї особистості, скільки розкріпачення інстинктів.

У наш час діє потужний проект, пов'язаний з підміною свободи особистості (розуму) свободою інстинкту. Масована пропаганда "учителів розкутості", пов'язана з культом тіла, захистом девіантних меншин, легалізацією ненормативної лексики, порнографії, наркотиків, не випадково вписана в ліберальний "антитоталітарний" проект. Його результатом мають стати інстинктивні індивіди, неспроможні мислити соціальними категоріями. Соціальні підходи й критерії піддаються дискредитації — у них вбачають рецидиви класових підходів і класової заздрості або прояви традиційної авторитарної репресивності стосовно "нової" особистості, яка не визнає застарілих соціальних і моральних норм. Проект покликаний позбавити людей здатності до соціального мислення, щоб надалі мати справу з розрізненими носіями зоологічних інстинктів замість розумного, раціонального, здатного до колективного самозахисту соціуму.

Отже, ліберальна дихотомія "громадянське суспільство — держава" не реалізується в державі, де пропагується гедонізм, індивідуалізм та інші ліберальні цінності. Громадянського суспільства немає і в країнах західної цивілізації, оскільки економічні мотиви превалюють над громадянсько-солідаристськими, про що свідчить зростання нігілізму під час виборів у різних країнах світу.

"Цей тип інтелектуального одкровення, що виник на основі процедур міжкультурного порівняння руської православної цивілізації з західноєвропейською, вперше прийшов до родоначальника російської філософії "срібного віку" Володимира Соловйова, — зауважує О. Панарін. — Він осмислив перспективи громадянського суспільства в контексті християнського вчення про гріхопадіння: у відриві від вищого, світоносного начала людині не судилося зупинитися на серединному рівні правового й громадянського стану — вона неминуче скочувалася нижче, до прямого підпорядкування особистості темним стихіям наживи, своєкористя, ворожості усіх проти всіх... для того, щоб і громадянське суспільство, і держава не впали в обійми жадібного власника, який скуповує весь капітал соціальних рішень, у суспільстві має бути збережена вертикаль чи вектор, що визначає устремління вгору" [1, с. 8]. Як стверджує В. Соловйов, такий вектор створюється завдяки живій присутності Церкви в суспільстві.

"З християнського погляду держава є лише окремою частиною в організації збірної людини — частиною, обумовленою другою, вищою частиною — Церквою, від якої вона отримує освячення й остаточне призначення — служити побічно у своїй мирській сфері та своїми засобами тій абсолютній меті, яку прямо ставить Церква, — підготувати людство та всю землю до Царства Божого" [2, с. 529, 530].

Щоб громадянське суспільство й держава не виродилися в плутократію — безсоромну владу грошових мішків, потрібно, аби світський державний розум корегувала й спрямовувала теократія — впливова духовна спільнота, що обстоює постматеріальні пріоритети від імені Божественного авторитету. Без керівного впливу Церкви, незалежного і від державної влади, і від грошового мішка, держава змушена буде капітулювати перед непереборною силою ринкових замовників і куплених ними лобістів.

Як стверджує В. Соловйов, "відокремлена від церкви держава або загалом відмовляється від духовних інтересів, залишається без вищого освячення та достоїнства і вслід за моральною повагою втрачає й матеріальну покірність суспільства; чи, усвідомлюючи важливість духовних інтересів у людському житті, але не маючи при своїй відчуженості від церкви компетентної та самостійної інстанції, якій вона могла б надати вище піклування про духовне благо своїх підданих, держава вирішує брати це завдання цілком до своїх рук... що було б божевільною і згубною узурпацією, нагадуючи "людину беззаконня" останніх років" [2, с. 532].

Отже, у першому випадку філософ описує плутократичну ситуацію сьогодення; у другому —

комуністично-ідеократичну державу, що породила "людину беззаконня".

Упродовж XX ст. відбувалася небачена в історії людства боротьба проти Православної віри. Після розвалу Радянського Союзу стрімко зросла активність світової закуліси зі створення Організації Об'єднаних Релігій та нового наступу на Православ'я. Захід розпочав відкриту ідейно-духовну експансію. Разом із нав'язуванням ідеологічних поглядів і світогляду відбувається відкритий наступ чужих для східної культурної традиції релігій. Людство стало свідком широкомасштабної релігійної експансії з боку окултизму, протестантських ересей, бурхливого народження численних сект тоталітарного спрямування, навали католицького прозелітизму і, що особливо небезпечно, розколив у Православній Церкві. Мета одна: поступова духовна колонізація слов'янських народів, знищення Православної віри та підготовка єдиної релігійної основи, що стане міцним фундаментом для будівництва світової колонії народів на чолі зі Світовим урядом.

Цього разу Захід спрямував усі зусилля на руйнування духовної єдності братерських православних народів України, Росії, Білорусі. Україна виявилася найслабкішою ланкою, і цьому, безумовно, сприяли доморошені іуди, що заповнили владні структури та роблять все можливе, аби тільки виправдати звання "п'ятої колонії". Ті самі політичні сили, що знищили економічний потенціал України, довели людей до зuboжіння та розпачу, взяли за основу нашого духовного життя — Православну Церкву.

Майже дві тисячі років тому Ісус Христос прийшов на землю, щоб врятувати людство від гріха, прокляття й смерті, котрі нависли над ним із часів першого гріхопадіння. Після Вознесіння Господь послав на землю Духа Святого і заснував Церкву, де люди могли б безпосередньо спілкуватися з Богом і через церковні таїнства укріплюватися духовно й фізично для боротьби з гріхом, "князем світу цього", пристрастями і тим самим здобути перемогу духу над тілом, що є необхідною умовою для спасіння і життя вічного.

Для збереження чистоти Божого вчення та єдності віри були встановлені правила й закони Церкви. Апостоли, щоб не допускати її руйнування, запровадили 86 Апостольських правил на основі Божого вчення про Церкву, зберігаючи кожну букву закону.

Хто нехтує цими законами, є розкольниками, а їхні вчення — ересь. Оскільки розкольник порушує одне з церковних правил, то за ним автоматично порушуються і друге, і третє і т. д. Внаслідок цього спотворюється Православна віра загалом, що призводить тільки до загибелі.

Цікавий той факт, що різноманітні розколи, секти та інша нечисть з'являється саме в той час, коли країна переживає надзвичайно важкі, переломні часи. Розкол Православ'я в Україні був підтриманий Заходом, особливо США. Головну роль відіграли уніати, що на початку 1990-х років знищили три православні єпархії в Західній Україні. Згодом відбувся автокефальний розкол,

а 1992 р. — філаретівський. Усі ці події намагаються прикривати ідеями національної помісної Церкви.

Отже, сьогодні маємо заново з'ясувати місце Церкви в громадянському суспільстві. За певними критеріями її можна розглядати як одну з інституцій, непідвладну державі. Чи правильне таке визначення місця Церкви?

Якщо заглибитися у сутність сучасного громадянського суспільства, представленого в образі партій і псевдо- та ксеноеліти, то зрозуміємо, що в ньому найменше виразні демократичні риси і найбільше — панівні. Отже, під громадянським суспільством сьогодні розуміють активну у споживацькому плані спільноту, протиставлену всім, хто не має кредитної картки. Це суспільство побудовано на кістках знедоленої більшості.

Чи має право Православна Церква бути складовою частиною такого громадянського суспільства — складовою частиною, по суті, гонимого-лихварської чи компрадорської еліти? Хіба до ситих і успішних, пов'язаних круговою порукою, прийшла свого часу Христова звістка? Хіба їм Христос "заповідав землю"?

Проте питання про належність чи неналежність Християнської Церкви до громадянського суспільства потрібно вирішувати не тільки соціологічно, з урахуванням сучасного характеру соціуму, а й з урахуванням принципу поділу влади на політичну, економічну й духовну.

Сьогодні громадянським суспільством безпосередньо керує і спрямовує його рух не обмежена у діях і правах економічна влада — влада надавати й відбирати матеріальні блага, прилучати й відлучати від суспільства споживання. Зрозуміло, що Церква не може за жодних умов погодитися на монополію цієї влади чи отримувати від неї спонсорську допомогу.

Проблема полягає в тому, що потрібно за будь-яку ціну відвоювати у "ринку" ті цінності, якими в духовно здоровому суспільстві не торгують. Не торгують жіночою любов'ю, тілом і красою, не торгують переконаннями, не торгують державними інтересами, рідною землею та Батьківщиною. Щоб вибороти ці нетлінні цінності в економічній владі, котра прагне їх привласнити, потрібно протиставити альтернативну владу. Владу, яка оголосить справжні цінності головними й захищатиме їх. У цьому й полягає реальна соціологічна місія Церкви як духовної влади, що стоїть над громадянським суспільством, захопленим "владою гонимого-лихварів".

Ще у Старому Заповіті знаходимо свідчення того, що Бог вилучив землю зі "сфери компетенції" гонимого-лихварів, готових нею "вільно торгувати": "Землю не повинно продавати назавжди: ібо Моя земля; ви захожі у Мене" (Лв 25:23). І тут Церква має діяти як владна структура, гарант невідчужуваних цінностей. У цьому сенсі релігія не приватна, факультативна справа "людей, схильних до релігії", а основа вищої духовної влади — власник дарів спасіння. І у такої влади є своя "соціальна база", як є вона і у соціально орієнтованій державі. Її опорою слугують люди, зацікавлені в тому,

щоб суспільне виробництво колективних соціальних благ не припинялося, а їх, відповідно, не вкрала жадібна економічна влада нелегітимних "приватизаторів", які мають підстави боятися міцної державної влади. Саме на їхньому захисті й стоять адепти езотеричного глобалізму. Саме вони тягнуть Україну до НАТО, щоб захистити псевдо- й ксеноеліту від пограбованого нею власного народу.

Хто ж очолить народ у боротьбі з цим вселенським злом? Національна креативна еліта, яка спільно з Церквою вже веде невидиму війну з глобалізаторами. Так, Церква! Лише ортодоксально фундаменталістська, духовно незламна Церква сьогодні здатна підтримати страждальців, знедолених і пригноблених. І саме це продемонструвала владі багатотисячна Хресна хода православних жителів України 27 липня 2018 року, присвячена 1030-річчю хрещення Русі.

Помісна церква, церква реформована, "адаптована до сучасності", приречена опинитися на боці своїх спонсорів — серед "нових багатіїв", які мріють доповнити "ринок політичних товарів" ринком індульгенцій. Лише розбудований на фундаменталістських засадах духовний простір здатний стати надійним орієнтиром для заблудлих і притулком для гнаних. Церква панівних еліт може бути скептичною й вельми толерантною. Церква гнаних має рішуче відділяти зерна від половин, добро від зла, тому що гнаним не до стилізацій — вони живуть справжнім життям, в якому немає постмодерністської "пустоти" та двозначності. Ця грізна Церква вже таємно входить у світ, викликає неспокій у тимчасових правителів, які намагаються відтягнути час, а насправді прискорюють його.

Перед реальністю безжалісного наступу езотеричного глобалізму на життєві права простих людей в усьому світі, на їхнє право зберегтися в історії, а не стати жертвою свідомо організованого "природного відбору", логіка вибору, на жаль, жорстокіша, ніж це можна було передбачити нещодавно. Або "неадаптована більшість" людства знову мобілізується, виробивши ефективний засіб самозахисту, або його очікує участь гетто в новій системі глобального апартеїду.

Отже, попереду нелегка війна двох класів: бідної більшості, яку очоляють представники національних креативних еліт, проти багаті меншості "золотого мільярда" на чолі з глобалістами.

І насамкінець про значення слова "глобальний". Згідно із західним трактуванням, воно походить від французького *global* — загальний, всесвітній, тоді як давньослов'янською "*глобо*" — нещастя, війна. Останнє тлумачення точніше передає зміст слова "глобальний", і адепти езотеричної глобалізації повинні це пам'ятати.

Список використаної літератури

1. Панарин А. С. Испытание глобализмом / А. С. Панарин. — Москва : Русский Национальный Фонд. — 2000. — С. 6—8.
2. Соловьев В. С. Сочинения в 2-х томах / В. С. Соловьев. — Москва : Мысль, 1990. — Т. 1. — С. 529, 530, 532.